

28 Οκτωβρίου 1940 – Αλήθεια και ψέμα.

Από τον Χρήστο Μπολώση.

Κάθε 28η Οκτωβρίου τα ίδια και τα ίδια. Οι ίδιες αντικρουόμενες απόψεις περί του ποιος είπε το «Όχι». Η στήλη, διακρινομένη για την αμεροληψία της, τον χρόνο που πέρασε έκανε τις σχετικές έρευνες και σας παρουσιάζει τις δύο απόψεις. Η κρίση και τα συμπεράσματα δικά σας

Άποψη 1η: Η αλήθεια, όπως πραγματικά είναι.

Η πραγματική ιστορία είναι γνωστή.

Οι Ιταλοί, μετά τον τορπιλισμό της «Έλλης» τον Δεκαπενταύγουστο του 1940, δεν έχαναν ευκαιρία να την πέφτουν στους Έλληνες. Μια ότι παρείχαν τάχα «λιμενικές διευκολύνσεις» στους Άγγλους. Μια ότι η γραμμή των συνόρων δεν ήταν αυτή, αλλά πάρα δώθε. Μια ότι οι Έλληνες στρατιώτες των συνοριακών φυλακίων έπλεναν τα ρούχα τους και έριχναν τα βρώμικα νερά προς το μέρος της Αλβανίας, που τότε ήταν κολεγιά με τους Ιταλούς και αυτοί τους πουλούσαν νταβατζηλίκι και τέλος πάντων όλο και κάτι έβρισκαν οι Ιταλοί να γκρινιάξουν.

Ο Μεταξάς, πρωθυπουργός τότε της Ελλάδος, φοβόταν και γι αυτό δεν μιλούσε...

Όταν το πράγμα παρατράβηξε, οι Ιταλοί αποφάσισαν να δράσουν. Πιάνουνε το λοιπόν τον σενιόρ Γκράτσι, πρέσβη τους στην Αθήνα, και του δίνουνε όρντινο: «Άκου φίλε, θα πας στα γραφεία του Λαού στην Αθήνα και θα τους πεις ή μας αφήνουν να περάσουμε από την Ελλάδα ή τα κάνουμε λαμπόγυαλο» Ο Γκράτσι απόρησε «Για μπαρδόν ρε παιδιά. Εγώ είμαι κοντά ένα χρόνο εδώ στην Αθήνα και δεν ξέρω πού είναι τα γραφεία του Λαού. Πού θα πάω;». Όμως εκείνοι στη Ρώμη ήταν ζόρικοι και του απάντησαν: «Άκου δω παλικάρι. Ούτε κι' εμείς ξέρουμε, αλλά επειδή μετά από καμιά σαρανταριά χρόνια από σήμερα, όλοι θα λεν ότι εμείς με τον Λαό νταραβεριστήκαμε, κοίτα να βρεις τα γραφεία του και να του δώσεις το τελεσίγραφο, που θα σούρθει σε λίγο με το τηλετύπο, γιατί ακόμα δεν έχουν ανακαλυφθεί τα e-mail».

Ο Γκράτσι έμεινε άφωνος «Ρε τι λένε τούτοι;» σκέφτηκε. Όμως η διαταγή ήταν διαταγή και έπρεπε να εκτελεστεί. Έτσι, άρχισε να ρωτάει, όπως η γοργόνα τους ναυτικούς: «Ζει ο πρόεδρος Αλέξανδρος;» (το «πρόεδρος» για λόγους προφανείς, μην έχουμε και τίποτις ντράβαλα με προοδευτικάντζες). Ρώτησε στις γειτονιές «ρε σεις πού είναι τα γραφεία του Λαού;» τίποτις. Ρώτησε στις πιάτσες των ταξί «Μάγκες πώς θα πάω στα γραφεία του Λαού;». Μούγκα κι' εκεί. Όσπου ένας γεροταξιτζής του είπε: «Άκου φίλε. Εκεί κατά Μεταξουργείο μεριά, υπάρχει ένα κτίριο που γράφει απ' όξω "Λαού", εκεί πρέπει νάναι αυτό που ζητάς».

Ο Γκράτσι καταχάρηκε διότι φάνηκε ότι οι ταλαιπωρίες του τελείωναν, κέρασε τσιγάρο τον γέρο ταξιτζή και ξεκίνησε να βρει αυτό που έψαχνε. Φτάνει το λοιπόν στο Μεταξουργείο και του δείχνουν το «Λαού». Παγαίνει εκεί και βλέπει σκοτάδια και μάλιστα μαύρα. Σ' ένα καμαράκι στην είσοδο βλέπει φως. Πλησιάζει και ρωτάει ένα γεροντάκι, που έλυne σταυρόλεξο:

– Συγγνώμη, εδώ είναι τα γραφεία του «Λαού»;

Ο ανθρωπάκος φανερά ενοχλημένος, σήκωσε τα μάτια του και απάντησε.

– Ναι εδώ είναι το «Λαού», αλλά τώρα είναι κλειστό. Χειμώνας βλέπετε.

– Δεν με πειράζει, λέει ο Ιταλός. Έχω εδώ ένα επίσημα έγγραφο της Ιταλίας για σας και παρακαλώ να το παραλάβετε.

– Ακούστε κύριε, εγώ είμαι εδώ νυχτοφύλακας και δεν περιλαβαίνω τίποτα. Αν θέλετε ελάτε πάλι αύριο το πρωί που μπορεί να βρείτε κάποιον αρμόδιο.

– Τι λες Χριστιανέ μου, εγώ τώρα έχω δουλειές με φούντες δεν μπορώ να ξανάρχομαι εδώ κάτω.

– Τι να σας κάνω εγώ κύριε; Πρόβλημά σας.

Ο Γκράτσι φούντωση:

– Ρε θα το πάρεις, ναι ή όχι

– Όχι, απάντησε υπερήφανα ο ανθρωπάκος του «Λαού».

Και αυτό το «ΟΧΙ» του Λαού το πήρε ο αγέρας και τόκανε τραγούδι. Τόκανε σύνθημα στα χείλη ενός ολόκληρου λαού. Τόκανε... ό,τι ήθελε τόκανε και τέλος πάντων, αυτή είναι η αλήθεια.

Το ότι το «Λαού» ήταν καλοκαιρινό σινεμαδάκι είναι λεπτομέρεια που διαδίδει η μαύρη αντίδραση.

Άποψη 2α: Τα ψέματα, όπως τα σερβίρουν οι φασίστες.

Ο Γκράτσι μόλις έλαβε το τελεσίγραφο, επισκέφτηκε, κατά παράβαση όλων των κανόνων της διπλωματικής εθιμοτυπίας, γύρω στις τρεις τα ξημερώματα τον Έλληνα πρωθυπουργό Ιωάννη Μεταξά, στο σπίτι του στην Κηφισιά. Κοιτά ζερβά, κοιτά δεξιά, κανένα δεν γνωρίζει. Κοιτά λίγο δεξιότερα, βλέπει τον κυβερνήτη.

– Καλησπέρα Εμμανουέλε, του λέει ο Μεταξάς.

– Τι καλησπέρα κύριε πρόεδρε, άσχημα μαντάτα σας φέρνω.

– Θα τα δούμε. Πέρασε μέσα μη στέκεσαι όξω και σε τρώει το αγιάζι και σούρνεται και γρίππη.

Ο Γκράτσι πέρασε μέσα λίγο μουδιασμένος. Κάπου μακριά αλυχτούσε ένας σκύλος.

Οι πρωταγωνιστές εκείνης της νύχτας.

Ο πρέσβης είπε στον Μεταξά, ότι του φέρνει τελεσίγραφο της κυβερνήσεώς του, σύμφωνα με το οποίο, η Ιταλία απαιτεί την ελεύθερα διέλευση των στρατευμάτων της από την Ελλάδα. Ο Μεταξάς συνοφρυώθηκε. Σκέφτηκε για μια στιγμή να πάρει τηλέφωνο στο «Λαού» να τον συμβουλευτεί, πράγμα που έκανε, αλλά το τηλέφωνο δεν απαντούσε. Όπως απεδείχθη αργότερα από το άνοιγμα των αρχείων του Φόρειν Όφισ, ο γέρο νυχτοφύλακας τον είχε πάρει δίπλα του καλού καιρού κι' έριχνε πόρδο με στεφάνι. Απελπίσθηκε ο Μεταξάς. Ήθελε να έχει την γνώμη του Λαού εκείνη την στιγμή. Έτσι, μόνος και φοβισμένος μέσα στη νύχτα, απάντησε στον Γκράτσι στα γαλλικά: «Alors, c'est la guerre!» (= Λοιπόν έχουμε πόλεμο).

Ζεματισμένος βγήκε ο Γκράτσι από το σπίτι του Μεταξά, πήγε στην ευχή του Θεού ή μάλλον στην κατάρα του Θεού και έμεινε μόνο ο σκύλος να αλυχτάει...

Αυτό ήταν.

Εμείς εδώ, καταγράψαμε και τις δυο απόψεις. Εσείς διαλέγετε και παίρνετε. Πάντως να σας πω την προσωπική μου γνώμη; Ο λαός το είπε το «Όχι». Πού να μπλέκεις τώρα με ιστοσελίδες και εφημερίδες ...

Όμως πάλι, θυμάμαι και αυτό που είπε ο Παναγιώτης Κανελλόπουλος και προβληματίζομαι σφόδρα. Τι είχε πει ο Αχαιός πολιτικός και ακαδημαϊκός; Αυτό: «Και αν ο Μεταξάς είχε πει “Ναι” πώς ο λαός θα έλεγε το “Όχι”;». Έλα μου ντε; Αυτά όμως είναι ψιλά γράμματα. Άλλωστε ο Κανελλόπουλος απευθυνόταν σε νουνεχείς και εχέφρονες ανθρώπους και όχι σε κύμβαλα αλαλάζοντα.

Και του χρόνου Έλληνες.

Πηγή : <https://syndesmos1971.wordpress.com/>